herpy

SLANGER

Lampropeltis triangulum

Lampropeltis triangulum er en slank, hemmelighetsfull snok fra det østlige Nord-Amerika. Navnet dekket lenge en hel gruppe fargerike slanger, og mange av dem som selges under det, hører i dag til andre arter. Slangen er nattaktiv, rolig og lett å holde, men lever av gnagere og må ikke bo sammen med andre slanger.

Familie: Colubridae Engelsk: Eastern milksnake Publisert 16. november 2026

FAKTABOKS

DYRET

Voksenstørrelse	**55-115 cm** total lengde inkl. hale
Levealder	**15-20 år**
Aktiv	**I skumringen og om natten**
Levevis	**Bakkelevende**
Biotop	**Temperert skog og eng**
Vanskelighetsgrad	**Nybegynner**

STELL

Min. terrarium	**120 × 60 × 45 cm** L × B × H for 1 voksent dyr
Temperatur, dag	**23-27 °C**
Varmeplass	**29-32 °C**
Temperatur, natt	**21-23 °C**
Luftfuktighet	**40-60 %**
Vann	**Vannskål**
UVB	**Valgfritt**
Vinterhvile	**11-13 °C** 10-12 uker
Kosthold	**Virveldyr**
Holdes	**Alene**

AVL

Formering	**Eggleggende**
Kjønnsmoden	**36-48 mnd.**
Kullstørrelse	**2-24 egg**
Kull per år	**1**
Inkubasjon	**58-65 dager** ved 27-29 °C

VERN OG PAPIRER

CITES	**Ikke listet**
EU-vedlegg	**Ikke listet**
IUCN	**Livskraftig (LC)**

Om arten

Lampropeltis triangulum har glatte, skinnende skjell, et lite, rundt hode som nesten ikke skiller seg fra halsen, og en slank til middels kraftig kropp. Hos mange former i gruppen består tegningen av røde, svarte og gule eller hvite ringer. Det ligner en korallslange og er en form for mimikry som skremmer rovdyr. Den østlige formen har ikke de skarpe ringene: den er grå til brun med røde eller brune flekker med mørk kant og har et lyst V- eller Y-formet merke i nakken. Artsnavnet er latin for "trekant" og henviser til formen på forkanten av den første flekken.

Størrelsen varierer mye i gruppen, fra omtrent 35 cm hos de minste formene til 180 cm hos de største. Den østlige nominatformen blir typisk 90-115 cm, mens *L. t. syspila* fra prærien holder seg på 55-70 cm. Hannene er som regel lengst, men hunnene kan være kraftigere. Slangen er ugiftig og dreper byttet ved å kvele det. Når den er truet, prøver den først å flykte, og kan den ikke det, vibrerer den med halen og hugger ut. Det er for det meste bløff.

L. triangulum var lenge en samleart med opptil 24 underarter fra det sørøstlige Canada til Ecuador. I 2014 ble gruppen på genetisk grunnlag delt i flere arter: *L. triangulum*, *L. gentilis*, *L. annulata*, *L. polyzona*, *L. abnorma* og *L. micropholis*, og *L. elapsoides* regnes også som egen art. De populære hobbyformene fra Mexico og Mellom-Amerika hører nå til *L. polyzona* (f.eks. de pueblanske og sinaloanske formene) og *L. abnorma* (de honduranske), men selges ofte fortsatt under det gamle navnet. *L. triangulum* og *L. gentilis* går imidlertid glidende over i hverandre i en bred overgangssone i Kansas og Missouri, og siden 2022 føres *L. gentilis* derfor igjen av flere som underart av *L. triangulum*. Avgrensningen er altså ikke endelig avklart.

Veiledningen handler om *L. triangulum* i snever forstand, som er sjelden i fangenskap. Tallene for stell og avl stammer for en stor del fra de tropiske formene, som er langt mer vanlige i terrarier. Kjenner du ikke dyrets riktige art, så spør selgeren om opprinnelsen. Det er avlet mange farge- og tegningsvarianter (morfer), særlig av de tropiske formene, men veiledningen handler om selve arten.

Utbredelse og leveområde

Lampropeltis triangulum i snever forstand finnes i det østlige Nord-Amerika: fra det sørøstlige Ontario og det sørlige Quebec gjennom New England og sørover langs østkysten til Virginia og det nordlige North og South Carolina. Inne i landet når den det nordlige Georgia, Alabama, Mississippi og Louisiana, og mot vest Minnesota, Iowa, Missouri og Arkansas og de østlige prærieområdene i Nebraska, Kansas og Oklahoma. Den finnes også i fotliene til Appalachene.

Utbredelsen er blitt innsnevret etter genetiske undersøkelser, slik at angivelser fra Mexico, Mellom-Amerika og Sør-Amerika i dag tilhører andre arter i gruppen, som *L. annulata*, *L. abnorma* og *L. polyzona*. Regnes *L. gentilis* med, fortsetter utbredelsen mot vest over prærien til Colorado og Texas. Kartet viser bare den snevre utbredelsen.

> **Naturlig utbredelse:** Canada og USA.

LEVEOMRÅDE

Arten bor i åpen løvskog og blandingsskog, men også i sumper, på prærie, på dyrket mark, i steinete skråninger og på sanddyner. Slangen skjuler seg i dagtimene under tømmerstokker, steiner og bord og i gamle låver og kommer frem i skumringen og om natten for å jakte. Den er hovedsakelig bakkelevende, men kan godt klatre og svømme.

I de kjølige strøkene går den i dvale om vinteren fra oktober eller november til april. Noen steder vandrer slangene mellom fuktigere sommerområder og tørrere, høyereliggende vinterkvarterer. Unge dyr lever av insekter, snegler og meitemark, men også små firfisler og unge slanger. De voksne tar mest små pattedyr som mus og spissmus, men også firfisler, særlig skinker, fugler og egg, frosker og andre slanger.

Les mer: Vinterdvale og årstider

Stell

TERRARIET

En voksen *Lampropeltis triangulum* må ha et terrarium på minst 120 × 60 × 45 cm. Små dyr under 90 cm klarer seg med 90 × 45 × 45 cm. Unger kan starte i en liten boks og flyttes opp i takt med veksten. Terrariet må kunne låses, fordi slangene er rømningskunstnere, og ha god ventilasjon.

Bunnen skal være omtrent 10 cm dyp og holde moderat fuktighet. En blanding av jord uten gjødsel, kokosmuld og litt sand fungerer, og et lag blader oppå gir skjul og holder på fuktigheten. Aspespon kan brukes, men muggsopp oppstår raskt hvis bunnen blir fuktig. Avføring og urinsyre fjernes daglig, og hele bunnsubstratet skiftes hver 3.-4. måned.

Sett inn minst to skjul, ett i den varme og ett i den kalde enden. De skal være så små at slangen sitter tett i dem når den ligger sammenrullet. Greiner, korkbark og planter gir variasjon, og en flat stein over det varme skjulet gir en solplass. Hold slangen alene, fordi arten spiser andre slanger, også artsfrender.

Les mer: Varme og temperatur

TEMPERATUR

Lampropeltis triangulum er nattaktiv og varmer seg mest under steiner og andre gjenstander som sola har varmet opp, men soler seg av og til åpent. Solplassen skal være 29-32 °C på overflaten, den kjølige enden 23-27 °C og natten 21-23 °C. Den beste temperaturen kan variere litt mellom formene.

Varmen kommer fra en eller to halogenpærer eller en varmematte i den ene enden, styrt av en termostat. Varmepærer slås av om natten, og skal det brukes nattvarme, brukes en keramisk varmeemitter eller et strålevarmepanel. Mål solplassen med et infrarødt termometer og skjulet med et digitalt føler-termometer.

For høye temperaturer gir sløve, sultne dyr, og for lave gir dårlig fordøyelse og oppkast. Slangen må selv kunne velge og må ikke ha varmekilder den kan berøre.

LUFTFUKTIGHET OG VANN

En relativ luftfuktighet på 40-60 % er passende. Den kan gjerne være høyere i den kjølige enden og om natten og lavere i den varme enden. Mål midt i terrariet med et digitalt hygrometer. Bunnen skal være lett fuktig og aldri våt, og ventilasjonen skal være god, slik at det ikke oppstår mugg.

Sett inn et fuktig skjul i den kjølige enden med fuktig sphagnum, som skiftes jevnlig, slik at slangen kan bli kvitt huden. Skifter den hud i stykker, er luften for tørr. Spray bunnen lett etter behov, og gi en skål med friskt vann som er stor nok til at slangen kan ligge i den. Skålen vaskes og desinfiseres ukentlig.

Les mer: Luftfuktighet, sprøyting og ventilasjon

LYS OG UVB

Arten er nattaktiv og trenger ikke sterkt lys. UVB er ikke nødvendig, men kan være gunstig. En UVB-lampe (T5 HO, 5-6 %) som dekker halve terrariet over den varme enden, gir bedre velferd når slangen samtidig kan søke skygge. Sikt mot en UV-indeks på 2-3 på solplassen.

Dagslengden følger årstiden: omtrent 15 timer lys om sommeren og 9 timer om vinteren, med gradvise skifter innimellom og styrt av en tidsbryter. En lys LED-lampe på omtrent 6500 K gir dagslys og kan gjøre slangen mer aktiv. Natten skal være helt mørk.

Les mer: Lys og UVB

FÔRING

Voksne *Lampropeltis triangulum* fôres med mus og unge rotter, og store individer tar små til middels store rotter. Byttet skal være frossent og tint og ikke over 1,5 ganger så bredt som slangens bredeste sted. Gi ikke levende gnagere, som kan bite slangen.

Unger fôres hver 5.-7. dag, ungdyr hver 7.-10. dag og voksne hver 10.-14. dag. Er slangen i ferd med å bli tykk, reduseres måltidene eller byttedyrene. En pinsett med myke spisser reduserer risikoen for bitt når slangen farer frem. Variér byttet hvis mulig, f.eks. med vaktler eller vakteegg. Av og til støves byttet lett med en blanding av kalk og vitaminer.

Unger av de små nordamerikanske formene, også *L. triangulum*, tar ofte bare mus som er gnidd med duft fra en firfisle de første månedene. Unger av de tropiske formene tar som regel en tint babymus uten videre etter første hudskifte.

Les mer: Kalk, vitaminer og tilskudd

ATFERD OG HÅNDTERING

Lampropeltis triangulum er som regel rolig og tåler håndtering godt, men enkelte dyr er nervøse og biter. Etter hjemkomsten får dyret en til to uker til å falle til ro, og håndteringen begynner først når det spiser regelmessig. Begynn med korte økter på høyst 5 minutter, og la slangen krype opp på hånden i stedet for å gripe den. Støtt kroppen, og beveg deg langsomt. Håndter slangen minst én gang i uken og høyst én gang om dagen. Ikke håndter slangen under hudskifte eller rett etter et måltid.

Slangen skal holdes alene, fordi den spiser andre slanger. Den er rolig om dagen og blir aktiv i skumringen. Den er en dyktig rømningskunstner, så lås og lokk må alltid være lukket.

Avl

KJØNNSMODNING OG KJØNNSBESTEMMELSE

Dyrene er kjønnsmodne etter 3-4 år. Hunner må være kraftige og friske før avl. Kjønnene ligner hverandre i farge og tegning; hannene er som regel lengst, men hunnene kan være tyngre. Sikker kjønnsbestemmelse krever erfaring og bør overlates til en erfaren holder eller en veterinær.

PARRING

En kjølig periode får hunnene til å utvikle follikler og hannene til å danne befruktningsdyktig sæd, men avl lykkes også uten. Fôringen stoppes en måned før, slik at fordøyelseskanalen er helt tom. Deretter senkes temperaturen i løpet av to uker til 11-13 °C, der dyrene hviler i 10-12 uker før de varmes opp igjen over to uker. Det skal være friskt vann hele tiden, og dyrene sjekkes daglig. For de østlige formene er tallene et anslag; i naturen går de i dvale fra oktober eller november til april.

Etter oppvarmingen fôres det med små måltider som gradvis blir større og hyppigere, og det første hudskiftet kommer tre til fire uker senere. Deretter settes hannen inn til hunnen én natt av gangen, flere ganger i uken i tre til fem uker. Hunnen fôres rikelig i paringstiden.

EGGLEGGING OG KULL

Hunnen går opp i vekt omtrent en måned etter paringen og nekter mat før et hudskifte forut for eggleggingen. Når det er over, settes det inn en reirkasse med fuktig sphagnum, f.eks. en plastboks med et 5 cm hull i lokket. Eggene kommer 7-10 dager etter hudskiftet. Hun legger 2-24 egg, oftest omtrent 10, avhengig av hunnens størrelse og formen. Det er normalt ett kull i året.

Eggene er hvite og ovale.

INKUBASJON

Eggene flyttes til en boks med vermikulitt, perlitt eller et ferdig substrat. Fuktigheten i boksen skal være over 90 %, men eggene må ikke ligge på et vått underlag. Vermikulitt og vann skal være fuktig nok til å klumpe seg, men ikke så vått at det kan presses ut vann. Temperaturen skal være 27-29 °C og aldri under 27 °C eller over 29 °C. Ungene klekkes etter 58-65 dager.

OPPDRETT AV UNGER

Ungene skifter hud 10-14 dager etter klekkingen og tar deretter som regel en tint babymus. De fleste formene spiser uten videre, mens noen trenger en firfisleduft de første månedene. Hold dem enkeltvis i små bokser med skjul, en liten vannskål og fuktig sphagnum, og fôr dem hver 5.-7. dag.

Helse og vanlige feil

Arten er hardfør, og de fleste problemer skyldes feil fuktighet, feil temperatur eller overfôring. De typiske feilene er:

- Fuktig bunn og dårlig ventilasjon, som gir mugg, skjellråte og hudproblemer.
- Hudskifte i stykker, som skyldes for tørr luft. Gi et fuktig skjul.
- For lave temperaturer, som gir dårlig fordøyelse og oppkast.
- Overfôring, som gjør slangen for tykk.
- Midd og andre snylter. Kontroller huden jevnlig.
- Luftveisinfeksjoner med slim og åpen pust, som krever veterinær.

Endret appetitt, sløvhet og pusteproblemer er tegn på sykdom. Oppsøk veterinær med erfaring på krypdyr hvis slangen ikke spiser på flere uker eller virker syk.

Spør alltid dine kloke bekjente

Veiledningen er et godt sted å begynne, men den kan ikke erstatte erfaring. Dyr er forskjellige, og mye av det viktigste lærer man av dem som har holdt arten i årevis. Snakk med en oppdretter, en erfaren holder eller en veterinær med kunnskap om krypdyr og amfibier før du skaffer deg dyret - og igjen hvis noe virker galt.